

rahmas mätab neiu Häst Kinni ja ni
jammunud nad ake laegeda änt
pääle ning jäänud minnaks öbedast
uust. Ette. Naeste rahmas kopsutab
uust pihke, ja kargab ise lahti ja
juur valgus paistab Mari filmi
Väinaks pöördunud. Nii muini
Häst ilusast tupppe, millest mages
aja kene läbi juustis ja mille Helde
mitine fuguja lilled ästsinud.
Siis hult nagesaid neidustid, fänd
finad öbedast loatfikus ja laulfin
räämutika laula. Siisduud kaala
jäänud juured öbedast fäled, Kalle
Rudusid ja kaala rahad. Väinaks
naeste rahmas räämutika. Siis oleu
fist magesid ja kalmuliste kuningas
eht. Muineit, minna kagun Häst
ilma fiinta inimist, Heldeid niinist
Kusjal ajal liiga tehaist, enest juust
Siis on kō alla. Siis nilestid de
jo ilma fiinta alend nähes, tahat
siis pääle alastada ja fänd fäid jätti
fiin ei piina kutjo Häst, ei näle iga
jannu. Mari al' aga üllamata kus
ama manemate päst, kes meel
äis eitis teda kaga otfinud.

Ja palus Muineit, et ta meel teda
ama manemate juurest laises.
"Ja alid ää laps, et ja ama manemata
nanda armastad, ja päst tahat
ja palvet kuitda" ütles Muineit,
mätis Mari Häst Kinni ja tulli
mad tagasi. laegeda änt pääle. —
Siis paha hane pät paiste laud
malle august fysi, kui ama Harit
tema ajame päält äratas ja tärelema
akas Kus ta eitis ää al' alend.
Mari äakas äerut filmi, ta ei fä
äis mis kaht fä an. Väinaks Har-
gab ilust ANKas ama kaala Kinni
ja jutustab Kus ta kairud. Enn
ega Kiegi ei uskunud fäda marid
armastinud teda teel päst
nädaks peetud alend. Väinaks
Kus ja lars, k. l. just jälle kaht
Mari möganud. — Fäst fä nädak
ridi. Mari jälle teel minema.
Siis al' aga Mari otfala kus
ja tühni, fä teegi opmani meel tema
pääle meel enam paha femasest, ning
fäll päst fä to meel enam Kiegi
läis. — Lauba ühtul tulli. Mari
Hüll teel ää, aga Kodu mitte,
vist al' ta Muineit fäst fäst
jäänud.

Kalest fäga
Kach